Nr. 40

7 oktober 1961

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

EEN FANTAST

In de lente van het jaar 1898 stapte een door de zon gebruinde vreemdeling met een kortgeknipte grijze baard in Engeland aan wal. Hij maakte zich bekend als Louis de Rougemont en vertelde dat hij dertig jaar lang tussen de wilde inboorlingen van Australië had vertoefd. Hij zag er uit als een avonturier, maar had een beschaafde stem en nette manieren.

Binnen enkele weken na zijn aankomst was hij een beroemdheid. Hij hield overal lezingen en in een tijdschrift verscheen het spannende verhaal van zijn ongelooflijke avonturen. De abonnees vonden het prachtig, geleerden gaven hem hun steun en de fantastische verhalen wekten steeds meer belangstelling.

De Rougemont vertelde dat hij in 1844 in Parijs was geboren. Als jongen had hij al het verlangen gehad om te reizen en avonturen te beleven. Hij was toen met een beetje geld, dat hij van zijn moeder had gekregen, via Cairo naar Singapore gegaan, waar hij zich had aangesloten bij een groep parelvissers.

Op dat ogenblik, beweerde hij, waren zijn ongewone belevenissen begonnen. Een paar dagen na zijn aankomst bij de parelvissers moest hij al een gevecht leveren met een monsterachtige vis van negen meter. Later redde hij een van de mannen uit de geweldige vangarmen van een inktvis en toen ze drie kostbare parels gevonden hadden hielp hij mee om een aanval van vijandige Maleiers af te slaan. Toen hij er eens alleen op uit was gegaan, werd hij door een storm overvallen. Hij sjorde zichzelf vast aan de mast van zijn scheepje en werd dagenlang voortgejaagd, totdat hij eindelijk op een eilandje van honderd meter lengte en tien meter breedte belandde, dat bij vloed nauwelijks drie meter boven de zeespiegel uitstak. Daar had hij ruim twee jaar geleefd. Hij had er een huisje gebouwd van schelpen en als de zee kalm was, had hij zich op de rug van grote schildpadden langs het strand laten drijven. Het relaas van zijn belevenissen kraste hij met een spijker op deksels van oude conservenblikjes. Deze bond hij aan de hals van pelikanen, die ze naar de bewoonde wereld of naar voorbijvarende schepen moesten brengen.

Dit was echter nog maar het begin van zijn avonturen. Hij bouwde een boot van gedroogde haaiehuid en voer naar het vasteland van Australië, waar hij in de Golf van Cambridge aan land kwam. Omdat hij blank was, zagen de inboorlingen hem voor een hoger wezen aan en ontvingen hem hartelijk. Bij feestelijke gebeurtenissen was hij hun eregast.

Hij voerde een strijd op leven en dood met een reusachtige walvis en hij slaagde erin het dier te doden en aan land te slepen, waardoor de inboorlingen dagenlang walvisvlees konden eten. Hij voerde hen ook aan in een gevecht en liep op stelten voor de krijgers uit, terwijl hij pijlen afschoot tussen de verschrikte tegenstanders.

Hij had goudklompen gevonden, vertelde hij, zó groot dat hij ze niet kon dragen, enorme robijnen en ruwe olie, die zo maar uit het zand opspoot. Maar gedurende al die jaren probeerde De Rougemont naar de beschaafde wereld terug te keren. Intussen namen zijn ongewone avonturen nog geen einde.

Op een morgen werd hij wakker en ontdekte dat zijn bootje door de vloed was meegenomen en ergens in een boom-

kruin hing; onder de boom wemelde het van de krokodillen. Een andere keer moest hij de strijd aanbinden met een troep slangen, waarvan hij er zevenenzestig met eigen handen onschadelijk maakte.

Op zekere dag voelde hij dat zijn avonturen ten einde waren. Hij maakte toen kennis met een paar bodemonderzoekers, bereikte Coolgardie, trok verder naar Perth, Melbourne en Sydney en stak vervolgens over naar Nieuw-Zeeland. Tenslotte voer hij naar Londen. Daar stemde hij erin toe een vereniging van geleerden toe te spreken over het onderwerp: De inboorlingen van Noordwest-Australië. Een week later genoot een andere afdeling van dezelfde vereniging de eer hem in haar midden te hebben. Nu hield hij een lezing getiteld: Achtentwintig jaar in Australië. De beide lezingen hadden een daverend succes: telkens was de zaal uitverkocht en stonden vele nieuwsgierigen door de ramen naar binnen te gluren.

Een grondige naspeuring door Engelse en Australische journalisten leverde echter merkwaardige resultaten op. De Rougemont bleek een fantast te zijn, wiens eigenlijke naam Henri Grin was. Hij was nooit bij wilde inboorlingenstammen geweest. Henri Grin werd geboren in een boerengezin in het dorpje Gresset in Zwitserland. Hij trad als huisknecht in dienst van de acteur Fabian Kemble, met wie hij zeven jaar door verscheidene Europese landen trok. In 1870 werd hij bediende bij een Zwitserse bankier, die in Londen woonde. Later bekleedde hij deze functie bij sir William Robinson, de gouverneur van Australië. Na enige tijd gaf hij zijn baan als bediende op, werd parelvisser en daarna fotograaf.

Grin vond een duikapparaat uit, dat in de haven van Sydney werd geprobeerd. Maar toen de duiker niet meer bovenkwam en verdronk, verliet hij onmiddellijk de stad om aan de politie te ontkomen. Hij kwam in contact met de beroemde ontdekkingsreiziger Harry Stockdale, die hem zijn dagboeken liet lezen. Hieruit putte Grin, die zeer leergierig was, de feiten die hij later gebruikte om zijn eigen buitensporige avonturen te verzinnen. Wat de naam De Rougemont betreft bleek dat hij deze gekozen had uit een gastenlijst bij een diner, dat de gouverneur van Australië ter gelegenheid van zijn zestigste verjaardag had gegeven.

Om te bewijzen dat hij toch niet alles verzonnen had, wilde De Rougemont op een keer in het Londense Palladiumtheater zijn behendigheid demonstreren in het berijden van een schildpad. Op het toneel plaatste men een groot rubberbad met een schildpad erin. Toen verscheen de bejaarde avonturier. Hij stapte in het bad en direct spatte het water naar alle kanten. In het geweldige geplas kon niemand zien of Grin nu inderdaad de schildpad bereed of niet. Daardoor kon ook niemand zeggen of de demonstratie gelukt was en of zijn verhaal waarheid bevatte.

In 1923 kwam de Engelse schrijver Anthony Richardson in het bezit van een oude blikken trommel, die een aantal handschriften bevatte. Het waren de aantekeningen van De Rougemont, waaruit hij zijn fantastische verhalen had samengesteld: alles wat was overgebleven van deze eens zo beroemde figuur. Want De Rougemont was in juni 1921 totaal vergeten in een armenhuis overleden.

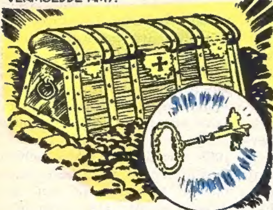

Mijn vader is geen struikrover

VERBORGEN IN DE MOESTUIN VAN KASTEEL ASHWOOD LAG EEN ZWARE, EIKEN KIST MET GESTOLEN SCHATTEN; IN DIE KIST LAG OOK HET BEWIJS VAN HENRY LYNDONS ONSCHULD, VERMOEDDE AMY.

MAAR DE SLEUTEL HAD SIR PERCY HAWKWOOD IN HANDEN, DE GOUVERNEUR, DIE LYNDON VALSELIJK BESCHULDIGDE VAN ZIJN EIGEN SCHANDDADEN.

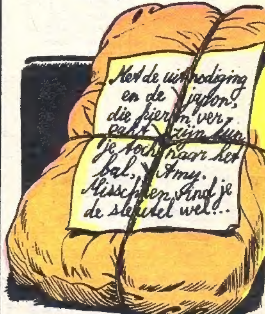

VERMOEID EN VERDRIETIG KEEK AMY HET RIJTUIG NA, DAT DE DAMES NAAR HET BAL REED.
EN STA JE TIJD NIET TE VERDROMEN; ALS WE THUISKOMEN LUSTEN WE BEST IETS WARMS!
HEERLIJK OM NAAR EEN BAL TE GAAN, MAAR NIET MET TANTE! MISSCHIEN HAD IK VADER KUNNEN HELPEN. MAAR KOM!

OPGEPRIKT ZATEN TANTE HARRIET EN CHARLOTTE IN HET GAMMELE RIJTUIG.
ZOU SIR PERCY ME TEN DANS VRAGEN, MAMA?
VAST WEL, CHARLOTTE, EN MIJ OOK. DAN ZAL AMY ONS VOORTAAN WEL WAT EERBIEDIGER BEHANDELEN.

ALLEEN IN HET HUIS, DAT NIET LANGER DE GEZELLIGE SFEER VAN VROEGER HAD, HOORDE AMY PLOTSELING IETS.
VOOR VADERS BESTWIL VERDRAAG IK ALLE VERNEDERINGEN. WAAR ZOU VADER ZIJN... ER WORDT GEKLOPT...

AMY GING NAAR DE ACHTERDEUR EN DEED DIE MET ANGSTIG KLOPPEND HART OPEN.
ER IS NIEMAND; IK HOOR HOEFGETRAPPEL IN DE VERTE... HEE, WAT LIGT DAAR OP DE STOEP?

EEN PAKJE EN EEN BRIEF... DAT MOET VADER HIER NEERGELEGD HEBBEN!
Met de uitnodiging
en de japon,
die hierin ver
pakt zijn kun
je toch naar het
bal, Amy.
Misschien vind je
de sleutel wel...

OP HAAR ZOLDERKAMERTJE MAAKTE AMY HET PAKJE OPEN.
WAT EEN PRACHTIGE JURK... EN EEN APARTE UITNODIGING VOOR MIJ! HOE KOMT VADER DAARAAN? MISSCHIEN KAN IK HEM NU HELPEN DOOR DE SLEUTEL TE VINDEN!

MAAR DE MAN, DIE HET PAKJE GEBRACHT HAD, WAS NIET AMY'S VADER...
AMY TRAPT ER VAST IN EN KOMT NATUURLIJK OP HET BAL. NU VERDENKT NIEMAND MIJ.
HET WAS SIR PERCY, DE AARTSVIJAND VAN AMY'S VADER.

EN DE VOLGENDE VAL, DIE IK VOOR DAT KIND OPSTEL EN WAARMEE ZE HAAR VADER IN MIJN MACHT SPEELT, IS DIE SLEUTEL!

DWARS DOOR DE WOESTIJN

BUIKIE GENOOT VAN DE GEBAKKEN EIEREN MET SPEK, DIE JILL HAD KLAARGEMAAKT. DAARNA WAS ER EEN BOEL TE DOEN. VEE WERD GEKEURD EN VOORRADEN WERDEN INGELADEN. ZE VULDEN DE WATERZAKKEN EN DE TWEE HONDEN KREGEN EEN EXTRA-PORTIE VLEES.

TOEN MENEER COOLBY EN HURRYUP BIJ DE RODE BULT WAREN, GINGEN ZE VLUG HET HEK REPAREREN.

WELDRA WAREN ZE KLAAR. GROOTVADER WILDE WEER OP ZIJN TROUWE MERRIE LADYBIRD STIJGEN.
HEE, LADY-BIRD, KOEST...

HIJ VIEL VAN HET PAARD EN BLEEF LIGGEN. HURRYUP BOOG ZICH OVER ZIJN BAAS.
MENEER COOLBY, HIER ZIJN LADYBIRD, U MEEGAAN? U NIET ZIEK ZIJN?
DE OUDE MAN WAS BEWUSTELOOS.

JILL WERD ONGERUST. DE DRIJVERS KWAMEN NIET EN GROOTVADER BLEEF LANG WEG. ZE GING OP DE UITKIJK STAAN.
JUFFROUW JILL, VLUG!
WAT IS ER GE-BEURD? OOOO!!

JILL RIEP DE ANDEREN EN SAMEN TILDEN ZE COOLBY OP BED. HIJ MOMPELDE IETS EN VERLOOR OPNIEUW HET BEWUSTZIJN.
VEE MOET NAAR WIRRA-WIRRA...
STIL MAAR, ALLES KOMT GOED!
DE DOK-TER MOET KOMEN!

JILL LIEP NAAR DE ZENDER EN RIEP DE DOKTER OP.
HIER DOKTER BALLANTYNE. OVER.
HIER JILL COOLBY. GROOT-VADER HEEFT EEN ONGELUK GEHAD. KUNT U DIRECT KOMEN?

ER KWAM DIRECT ANTWOORD.
IK STAP METEEN IN M'N VLIEGTUIG, JILL! OVER.

DE BOERDERIJ HAD, ZOALS DE MEESTE IN AUSTRALIË, EEN VLAK STUK GROND, WAAR VLIEGTUIGEN OP KONDEN LANDEN. DE DOKTER WAS ER BINNEN HET UUR. JILL RENDE NAAR BUITEN.
GELUKKIG, DAAR IS DE DOKTER!

DE DOKTER ONDERZOCHT DE PATIËNT EN NAM JILL APART.
HIJ IS ER SLECHT AAN TOE. HERSEN-SCHUDDING. HIJ MOET RUST HOU-DEN EN MAG ZICH NIET OPWINDEN...
MAAR WE MOETEN VEE NAAR WIRRAWIRRA BRENGEN! ALS HET ER NIET OP TIJD IS, ZIJN WE VERLOREN!

JILL VERTELDE WAAR HET OM GING.
O, DUS DAAROVER MOMPELT HIJ STEEDS! IK ZAL HEM WAT KALMERENDE MIDDELEN GEVEN.

JILL VROEG HURRYUP HOE HET ONGELUK GEBEURD WAS. ONDER HET AFZADELEN VERTELDE HIJ DAT LADYBIRD OPEENS SCHICHTIG GE-WORDEN WAS.
JIJ BENT ZO MAK, LADYBIRD! IK KAN HET NIET GELOVEN!

16

El. Beresford
Tekeningen van Frans Lammers

De schat van de zeerovers

KORTE INHOUD: *Jim en Gappy horen van Vicky en Peter dat ze een uitnodiging gekregen hebben om met Jane de kerstvakantie door te brengen bij de vader van Paul Brooker. Met zijn allen maken ze plannen om aan geld te komen, want ze willen Pauls vader niet alles laten betalen. Mevrouw Willoughby is bereid haar kasteel gedurende enkele weken te verhuren. Spoedig komt er een liefhebber voor: meneer Hagenbach uit Texas. Hij wil het kasteel huren, maar heeft nog één wens: er moest eigenlijk een spook in huizen. Jane leent een harp, maar wordt door Hagenbach verrast als ze er 's nachts op speelt. Stomverbaasd horen beiden even later een geluid, dat op harpmuziek lijkt. De vakantiereis begint. Onderweg maken ze kennis met ene juffrouw Potts. Op het eiland ontmoeten ze de ouders van Paul. De volgende dag worden ze door een man, Clarence Brown, die ze op hun reis al meer gezien hebben, gewaarschuwd voor juffrouw Potts; hij beschuldigt haar van smokkelarij. In het pension van juffrouw Potts vinden de kinderen een geheimzinnig briefje. Even later waarschuwt juffrouw Potts hen voor Brown. Met zijn vieren gaan ze aan een oude vrouw vragen of zij iets weet over een schat, die op het eiland begraven zou zijn. Deze ontkent dit. De kinderen ontdekken in zee twee scheepswrakken. Opeens is Jane spoorloos verdwenen. De anderen gaan haar zoeken, maar vinden alleen een bok, die in een kloof gevangenzit. Jim en Paul gaan naar een oud huis aan de andere kant van het eiland. Ze vermoeden dat Brown daar woont.*

Als ze in de buurt komen, zien ze iemand met een spiegeltje S.O.S.-seinen geven.

Zou hij me hiervoor kunnen aanbrengen bij de politie?" vroeg ze zichzelf af en ze zag zich in gedachten al geboeid weggeleid worden naar een sombere cel. Maar ze zette het onmiddellijk van zich af. Op de eerste plaats was er helemaal geen politiebureau op het eiland en op de tweede plaats zou meneer Brown zelf de grootste moeite hebben om zijn gedrag te verklaren.

,,Tjonge, wat doen ze er lang over," verzuchtte Jane, terwijl ze door het raam naar de twee naderende figuren keek. Ze legde de spiegel op tafel en ging naar de voordeur om naar ze te wuiven.

,,Hallo!" riep ze opgewekt. ,,Zijn jullie daar eindelijk?"

Paul en Jim hadden alles verwacht, maar dat niet. Ze hadden zich uitgesloofd en afgemat om ,,een dame in moeilijk-

heden" te redden, en daar kregen ze te horen: „Zijn jullie daar eindelijk?"

Jim vergat zijn brandende voeten en zijn jammerende maag; hij werd zo mogelijk nog roder en riep woedend uit: „Dat is het toppunt van brutaliteit! We hebben het hele eiland naar je afgezocht en nu we je eindelijk gevonden hebben, sta je ons een beetje verwijten te maken!"

„Maar waarom hebben jullie dan toch die hele omweg gemaakt?" vroeg Jane met oprechte verbazing. „Hier. Drink eerst maar een glas limonade. Ik heb jullie duidelijk geschreven, dat je over het water moest komen."

„Wat heb jij ons geschreven?" zei Paul, toen hij het glas limonade in één lange teug had leeggedronken.

„Je wilt me toch niet vertellen dat jullie dat briefje niet gevonden hebben?"

„Welk briefje?" riepen de twee jongens in koor.

„Help! Help! Laat me eruit!" klonk een stem uit de verte.

Jim sprong op. „Wie is dat?"

„Dat is meneer Brown," antwoordde Jane grinnikend. „Ik had een briefje op het tafeltje van de veranda gelegd. Dat hebben jullie dus niet gevonden."

„Nee," antwoordde Paul. „Of dacht je soms dat we voor ons plezier in de brandende zon bergen gaan beklimmen? Hoe bedoel je dat „over het water komen"?"

„Met de boot natuurlijk. Wij hebben er nog geen twintig minuten over gedaan."

„Jane, wat is er precies aan de hand?" vroeg Jim, die met één oor naar het geklop en geschreeuw achter in het huis stond te luisteren. „Heeft meneer Brown jou ontvoerd of niet?"

„Nee, maar hij was het wel van plan," antwoordde Jane. „Overigens... het spijt me reusachtig van dat briefje. Het zal wel op de grond gewaaid zijn. Maar meneer Brown was verschrikkelijk opgewonden en hij gaf me gewoon geen kans en..."

„Wil je nu alsjeblieft bij het begin beginnen?" schreeuwde Jim.

„Proberen jullie haar in vredesnaam tot rede te brengen," zei een vermoeide stem ergens in huis.

„Goed dan," begon Jane. „Toen ik vanmiddag het strand op kwam, zag ik plotseling meneer Brown op me afschieten en ik schrok zo geweldig van hem, dat ik hem in mijn zenuwen „meneer Gouden Liefde" noemde. En daar had je de poppen aan het dansen. Meneer Brown werd lijkbleek en ik was even bang, dat hij flauw zou vallen. Daarom vroeg ik of hij misschien een glaasje limonade wilde en ik nam hem mee naar huis. Toen vroeg hij me wat ik ermee bedoeld had — met „Gouden Liefde" — en ik zei: „Ik weet het niet. Niets bijzonders." En plotseling zei hij dat iemand mijn hulp dringend nodig had.

„O ja?" zei ik. „Wie dan wel?"

En meneer Brown vertelde me dat de oude Georgina doodziek bij hem in huis lag en dat ze naar me gevraagd had."

„En gelóófde jij dat?" riep Jim stomverbaasd uit.

„Nou, op dat moment klonk het echt niet als een leugen," antwoordde Jane. „Hij zag er zo bleek en geschrokken uit, dat ik medelijden met hem kreeg. Het kwam gewoon niet in me op dat hij het maar verzon..."

„Heb je ooit zo iets meegemaakt!" zei Jim.

Jane deed alsof ze het niet hoorde en wendde zich tot Paul. „Ik zei dat ik zo zou meegaan en ging vlug naar mijn slaapkamer om een jurk aan te schieten en dat briefje te schrijven. En ik heb het heus op dat tafeltje van de veranda achtergelaten."

„Ik geloof je," zei Paul ernstig.

„Dank je," antwoordde Jane. „Ik had ook naar jullie kunnen roepen natuurlijk, maar Gappy en jij waren onder water en Jim zat naar de andere kant te kijken. En meneer Brown zei trouwens wel twintig keer dat ik me moest haasten. Hij had een boot bij zich, die aan de andere kant van de baai gemeerd lag, en hij roeide me hierheen."

„En wat gebeurde er toen?" riep de stem uit de badkamer.

Jane kreeg een kleur. „Nou, toen we hier aankwamen, was er natuurlijk geen Georgina te bekennen en meneer Brown begon allerlei wartaal uit te slaan. Hij zei dat het een geheim van hem was en dat hij niet van plan was het door iemand te laten bederven. En omdat hij een hamertje in zijn hand had, was ik echt een beetje bang voor hem."

„Dat was om kokosnoten te kraken!" schreeuwde meneer Brown.

„Best mogelijk," antwoordde Jane. „Maar dat kon ik natuurlijk niet weten. In ieder geval kreeg ik plotseling een idee. Ik zei dat ik me graag een beetje wilde opfrissen en vroeg waar de badkamer was.

Meneer Brown slofte zwijgend naar de keuken en opende een kast.

Meneer Brown haalde zijn schouders op. „Dat is goed voor de slanke lijn," zei hij.

Hij wees me de deur en toen zei ik: „Wilt u alstublieft eerst even gaan kijken of er geen grote spin rondkruipt!" Niet dat ik daar echt bang voor ben, maar dat schoot me op dat moment te binnen. Nou, meneer Brown opende de deur en ging de badkamer in en. . ."

„En de deur had een grendel aan de buitenkant!" riepen Jim en Paul in koor.

„Precies!" Jane glimlachte alsof ze twee leerlingen voor zich had, die een goed antwoord hadden gegeven. „Ik had erop gerekend, want bij jullie thuis zijn alle deuren ook aan twee kanten af te sluiten, Paul. Dat zal wel een extra-beveiliging tegen orkanen zijn. In ieder geval schoof ik de grendel voor de deur en van dat moment af heb ik niets anders gedaan dan wachten."

„Ik ook," hoorden zij de sombere stem van meneer Brown.

„Maar waarom ben je dan niet teruggeroeid?" vroeg Jim.

Jane haalde haar schouders op. „Meneer Brown had er al een heel karwei aan hierheen te roeien en daarom leek het me beter het maar niet te proberen. Ik zat hier goed en er kon me niets gebeuren. Jullie hadden dat briefje gevonden — dacht ik — en ik hoefde dus maar te wachten. Overigens, wat komt er een wind opzetten, hè?"

Jim en Paul hoorden nu ook het geloei buiten. De palmbomen zwiepten heen en weer als rietstengels en de anders zo kalme, blauwe zee was één schuimende massa.

„En wij al die tijd maar denken dat je in levensgevaar verkeerde," zei Jim met opgetrokken wenkbrauwen. „Of althans in grote moeilijkheden."

„De moeilijkheden komen voor haar nog wel," riep meneer Brown in de badkamer.

Jane begon te fluisteren. „Denken jullie dat hij het me moeilijk kan maken omdat ik hem in zijn eigen huis gevangengezet heb?" vroeg ze.

Paul schudde het hoofd. „Als hij zijn mond opendoet, kun je hem onmiddellijk aanklagen wegens ontvoering. Maar luister eens. Het lijkt me het beste om de zaak nu meteen voorgoed uit te praten. Nu Jim en ik hier zijn, kan het helemaal geen kwaad hem vrij te laten en hem eens even aan de tand te voelen. Ik wil weleens weten wat er nu allemaal achter steekt."

„Afgesproken," zei Jim. „Maar het mag vooral niet te lang duren, want Gappy zit daar nog steeds alleen en het ziet er naar uit, dat we zwaar weer krijgen."

Ze sprongen onmiddellijk op en liepen naar binnen. Het was overal een vreselijke bende! In alle hoeken lagen stapels paperassen en op de grond slingerden foto's en tekeningen.

„Op naar de tijgerkooi!" zei Jim grinnikend.

De grendel van de badkamerdeur werd opzij geschoven en meneer Brown verscheen op de drempel. Hij zag er allerminst uit als een bloeddorstige tijger. Eer het tegendeel. Zijn gezicht was asgrauw en zijn kleren waren vuil geworden bij de pogingen om door het smalle raam naar buiten te klimmen.

„Ziezo," zei Paul. „En wilt u ons nu eerst een verklaring geven voor uw vreemde gedrag?"

„Dat vind ik helemaal niet nodig," antwoordde meneer Brown nijdig.

Jim glimlachte. „Het hoeft niet, hoor," zei hij gemaakt vriendelijk. „Maar wat zullen de kranten er een mooi verhaal van maken! „Zonderlinge goudzoeker ontvoert meisje!" of iets van die aard."

„Dat. . . dat zul je wel uit je hoofd laten," stotterde meneer Brown.

„Nou moet u eens goed luisteren," zei Jim zelfverzekerd. „Eén van ons is nog halverwege de berg en we willen zo gauw mogelijk naar haar toe. Er zijn twee mogelijkheden: óf u vertelt ons op staande voet wat u allemaal in uw schild voert, of ik zal ervoor zorgen, dat voor morgenochtend iedereen het verhaal van de ontvoering van a tot z kent."

„En hoe gauwer u het vertelt, hoe liever het ons is," voegde Jane eraan toe. „Want we rammelen alle drie van de honger."

Meneer Brown slofte zwijgend naar de keuken en opende een kast. Hij was plotseling een oude, verslagen man. Hij haalde een schaal halfverdroogde sneetjes brood te voorschijn en een mandje appelen, zette het neer en plofte op een keukenstoel.

„Goed," begon hij. „Ik zal het jullie vertellen. Mijn naam is niet Brown, maar Brownside. Alex Brownside."

Ze keken hem stomverbaasd aan.

„Alex Brownside, de schrijver?" riep Paul uit.

Hij knikte.

„Maar. . . dat kan niet. U. . . Ik heb foto's in kranten en tijdschriften gezien en hij is veel langer en heel anders."

„U bedoelt. . . Bent u de man die een ontdekkingsreis heeft gemaakt naar de noordpool? Die een bezoek heeft gebracht aan een wilde Indianenstam in Zuid-Amerika. Die. . ." Jane keek hem met grote ogen aan.

„Laat maar," zei meneer Brown vermoeid. „Ja, die ben ik. Die foto's zijn onder een aparte belichting gemaakt, waardoor ik langer en magerder leek. Dat is niets bijzonders tegenwoordig."

„Maar hebt u echt al die ontdekkingsreizen gemaakt?" vroeg Jane.

Meneer Brown schoof zenuwachtig heen en weer op zijn stoel.

„Nou. . . om jullie de waarheid te zeggen. . . Ik ga wel naar die plaatsen toe, maar. . . ik verzin weleens een en ander om een verhaaltje aantrekkelijker te maken. Die wilde Indianenstam, bijvoorbeeld, bestond helemaal niet. Alles werd voor de foto's klaargemaakt, maar in werkelijkheid waren het gewone moderne mensen met grammofoons en radio's."

Meneer Brown staarde afwezig naar de grond.

„Maar. . ." verbrak Jane de stilte. „Wat heeft dat allemaal met ons te maken? Waarom kwam u ons waarschuwen tegen juffrouw Potts? Waarom probeerde u mij te ontvoeren? Waarom. . .?"

„Het is begonnen in het vliegtuig," zei meneer Brown. „Ik hoorde juffrouw Potts tegen hem" (hij wees naar Jim) „vertellen dat ze hierheen kwam om een zeeroversschat te zoeken. Maar datzelfde was ik ook van plan. Ik wilde die schat vinden en ik zou er een machtig verhaal over schrijven. Over de harde strijd die ik met enorme vissen moest leveren voordat ik de schat uit het schip had gehaald, en zo meer. Maar toen hoorde ik jullie op het strand bij de aankomst van het sportvliegtuigje tegen juffrouw Potts zeggen dat jullie nog niets gevonden hadden. Jullie waren dus op zoek, dacht ik."

Meneer Brown zweeg, Jim slikte een stuk brood door en zei: „En verder, meneer?"

„Nou, ik wist dat deze jongedame" (hij knikte naar Jane) „schatrijk was," vervolgde meneer Brown. „Ik bedoel, ik had jullie onder elkaar horen zeggen dat haar pleegvader miljonair is en in een kasteel woont. En toen ik haar vanmiddag zag en ze het over de „Gouden Liefde" had, wist ik dat jullie me vóór waren en dat ik wel kon fluiten naar die schat."

„De schat," mompelde Paul voor zich heen en zweeg onmiddellijk weer.

„Ja. Jullie wisten dus dat het kaperschip „Gouden Liefde" heette en ik moest achter het net vissen. Wég verhaal! Wég zeeroversschat! Jullie zullen het misschien niet geloven, maar ik kon wel huilen. En in mijn teleurstelling dacht ik het toch

nog te winnen met een list. Ik dacht, als ik dat meisje ontvoer en gevangen houd, kan ik misschien eisen, dat ik in ieder geval mijn artikelen mag schrijven. Het was een stomme zet van me. Ik denk dat ik te veel van mijn eigen artikelen gelezen heb."

„O, het is helemaal niet zo erg," zei Jane vriendelijk. „We praten er gewoon niet meer over. Maar hoe kende u Georgina?"

„O, die kent iedereen," antwoordde meneer Brown. „Ik dacht dat ik misschien iets van haar te weten kon komen en ik ging haar opzoeken. Maar zodra ik de naam „Gouden Liefde" noemde, was er geen verstandig woord meer over haar lippen te krijgen. Ze zat maar te mompelen over de een of andere man en over een bok. Ik kon er geen touw aan vastknopen."

Ergens in het huis viel een deur met een knal in het slot.

„Zou. . . zou het een orkaan worden?" vroeg Jane angstig.

Paul stelde haar gerust. „Wel nee. Niet meer dan een flink stormpje. Maar we moeten nu wel gaan, meneer Brown. Of. . . moeten we u voortaan meneer Brownside noemen?"

Hij schudde zijn hoofd. „Liever niet. Zie je, niemand hoeft te weten wie ik in werkelijkheid ben en daarom zouden jullie me een plezier doen als jullie gewoon Brown bleven zeggen. Tussen haakjes. . . hebben jullie al veel van de schat gevonden?"

„Nog niets," antwoordde Jim grinnikend. „Maar u hoeft zich geen zorgen te maken, meneer Brown. We praten morgen nog weleens en misschien komen we op de een of andere manier tot overeenstemming. Maar we moeten nu echt weg en naar Gappy gaan."

Meneer Brown knikte. „Weet je wat," zei hij. „Ik ga met jullie mee. Ik was toch van plan nog even bij de Tumbrills aan te lopen."

„Maar het is een hele klim, hoor," zei Jim, die al in de deuropening stond.

Meneer Brown haalde zijn schouders op.

„Dat is goed voor de slanke lijn," zei hij. „En laten we nu maar gauw gaan." Hij wendde zich tot Jane. „Eh. . . jongedame," zei hij. „Zou. . . zou je het me willen vergeven, dat van vanmiddag? Ik bedoel, het was echt nodig voor me dat ik de schat vond. Niet omdat het me om die rijkdommen te doen is, maar het zou zo'n prachtig verhaal opgeleverd hebben. Mijn hele leven heb ik erover gedaan voor mezelf de reputatie op te bouwen van de onverschrokken ontdekkingsreiziger en mijn toekomst ligt nu in jouw handen."

„Nou, u had ons niet moeten waarschuwen tegen juffrouw Potts," zei Jane. „Dat was niet erg aardig. En wat die schat betreft, tot nu toe heeft niemand er ook maar iets van gezien. We zullen het er morgen nog eens over hebben."

HOOFDSTUK XIII

Alles komt terecht

Even onverwachts als hij was komen opzetten, ging de wind liggen en werd het eiland in weldadige rust gehuld.

„We mogen van geluk spreken dat de storm niet doorzet," zei Paul. „Wat had die arme Gappy moeten beginnen, zo helemaal alleen op de berg! Want het kan er lelijk spoken als het stormt, dat verzeker ik je."

„Misschien is ze al lang naar huis gegaan," zei Jim.

Maar toen ze na een flinke klimpartij de top van de heuvel bereikt hadden, zagen ze Gappy onder een rotsuitsteeksel zitten. Op dezelfde plaats, waar Paul en Jim haar hadden achtergelaten.

Maar Gappy was niet meer alleen. . . Naast haar zat juffrouw Potts!

Reus kwam hun opgewekt blaffend tegemoet en hij was pas tevreden toen ze hem om de beurt even hadden geaaid.

„Nou, nou," zei Gappy toen ze haar het een en ander hadden verteld. „Ik moet zeggen dat het een vreemde geschiedenis is." En ze wierp een strenge blik naar meneer Brown. „Maar laten we verder geen tijd verliezen met kletsen, want er is misschien iets ergs gebeurd. Luister. Jullie waren vanmiddag ongeveer tien minuten weg, toen juffrouw Potts hier plotseling aankwam met twee ezeltjes."

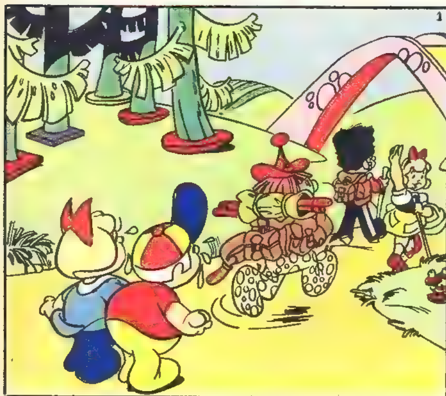
„Ja," zei juffrouw Potts. „Jullie hadden gezegd dat jullie aan het spoorzoeken waren, maar daar geloofde ik niets van. Ik zag jullie in de richting van de berg gaan en jullie zagen er zo miserabel uit, dat ik meteen al dacht, dat er iets niet in orde was. Trouwens, wie gaat er met die afschuwelijke hitte voor de pret een steile bergwand beklimmen? Daarom leende ik de twee ezeltjes van mevrouw Tumbrill en ging jullie achterna. Ik moest toch hier in de buurt zijn, want ik wilde een bezoekje brengen aan Georgina. En dat is het hem nu. Ik ben naar het hutje van Georgina gegaan en ze was er niet. Georgina is verdwenen."

Wordt vervolgd

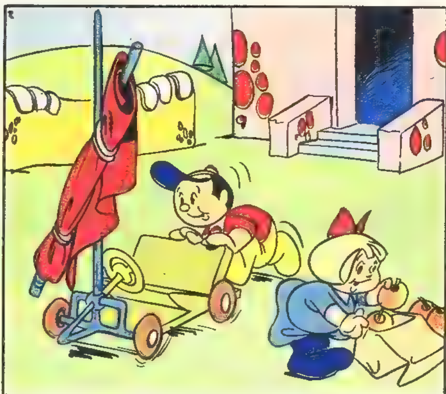
. . . op dezelfde plaats, waar Paul en Jim haar hadden achtergelaten. Maar Gappy was niet meer alleen.

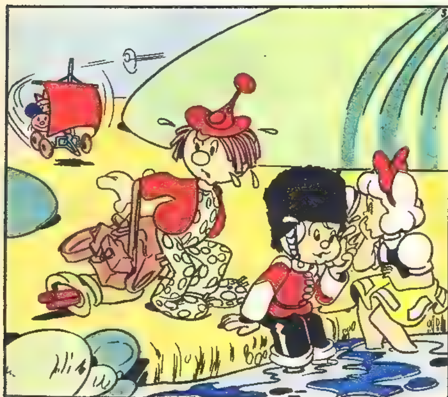
SPELEND

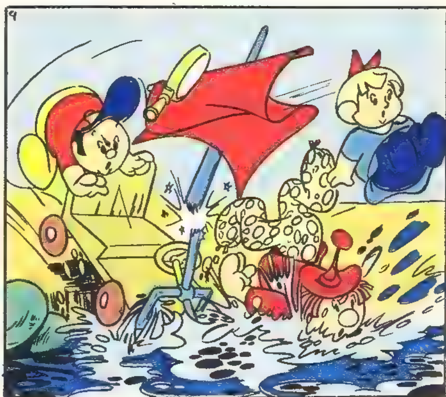
Tommie, Dollie Dimpel en Willie Stropop gingen met z'n drieën op trektocht. De tweeling Ballon, Bennie en Jennie, zagen hen gaan en vroegen: „Mogen wij ook mee?" Maar Willie zei: „Nee, hoor, jullie zijn veel te klein om ver te lopen."

Dat was erg jammer. Maar Bennie kreeg een idee. Hij rende weg en kwam terug met zijn zeilwagen. „Wij gaan ook een dagje uit," zei hij tegen zijn zusje, „en ik wed dat we harder gaan dan Tommie, Dollie en Willie." Jennie deed vast appels in haar tas.

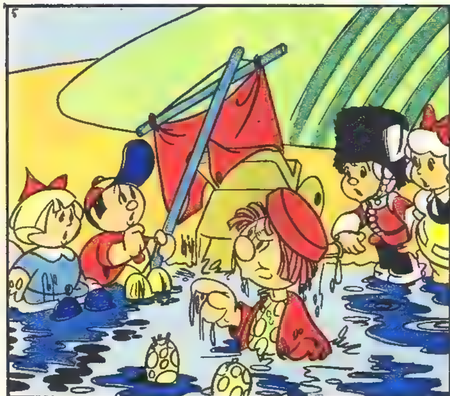
Bennie hees het zeil. Hij en zijn zusje sprongen in de zeilwagen en daar gingen ze. „Dit gaat veel fijner dan lopen," zei Jennie. Intussen hadden Tommie en zijn vrienden het zo warm gekregen, dat ze bij een riviertje waren gestopt om pootje te baden.

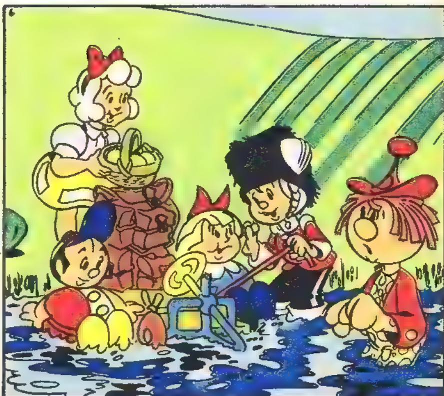
„Ik heb het zo warm, dat ik zin heb om te zwemmen. Had ik mijn badpak maar bij me," zuchtte Willie. Toen kwam daar opeens de zeilwagen aan en hij reed, boem, tegen Willie aan. Bennie en Jennie vlogen de lucht in, maar Willie kwam in het water terecht.

SPEELGOED

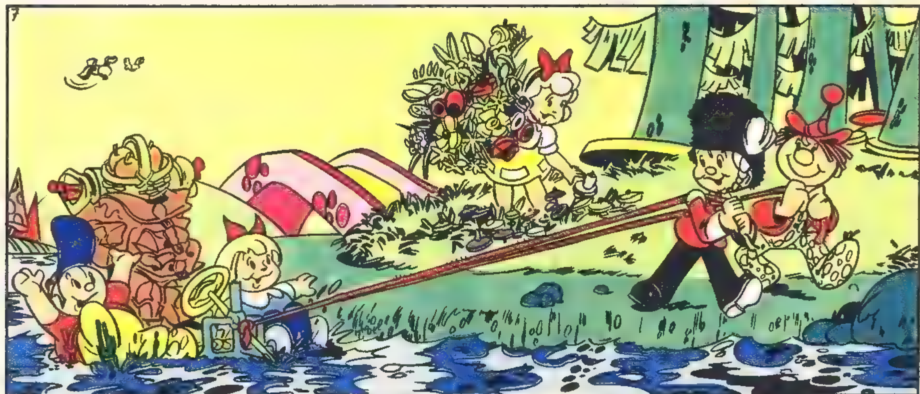

Willie was erg boos. Toen hij weer boven water kwam, zei hij: „Ik heb jullie nog zo gezegd, dat je niet met ons mee mocht!" Bennie en Jennie keken heel sip. „We konden er niets aan doen, Willie," zei Bennie. „Onze zeilwagen ging deze kant op."

Gelukkig had Tommie een idee. „Het is veel te warm om een rugzak te dragen," zei hij. „Bennie en Jennie kunnen ons mooi helpen." Hij zei tegen de tweeling, dat ze in het water moesten gaan liggen en bond ze daarna vast aan hun zeilwagen.

Dollie stapelde de rugzakken op de zeilwagen en Tommie maakte er een touw aan vast. „Zo," zei hij, „nu hoeven we onze rugzakken alleen nog maar achter ons aan te trekken. Dat gaat heel wat beter dan dragen." En daarin had hij gelijk.

Tommie en Willie trokken de zeilwagen voort en de tweeling Ballon gleed zachtjes door het water. „Leuk, hè?" lachte Jennie. „Ik ben nog nooit zo fijn uit geweest." En toen ze een aardig plekje gevonden hadden, gingen ze gezellig picknicken.

De kristallen kroon

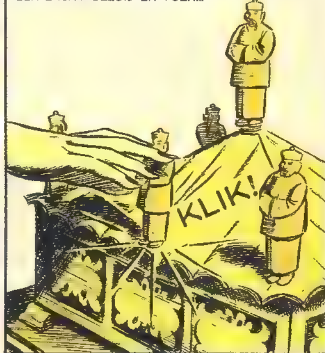

BIJ DE GEDACHTE, DAT ALLES VERLOREN WAS EN VADER MISSCHIEN GEWOND WAS, SPRONG ROB NAAR VOREN.
VERTEL OP, WAT IS ER MET VADER GEBEURD?
PAK HEM VAST!

JUFFROUW WONGS OGEN STRAALDEN HEBZUCHT UIT.
DE DEUREN ZIJN OP SLOT EN BUITEN IS ALLES STRENG BEWAAKT. NU IS HET GROTE OGENBLIK AANGEBROKEN...

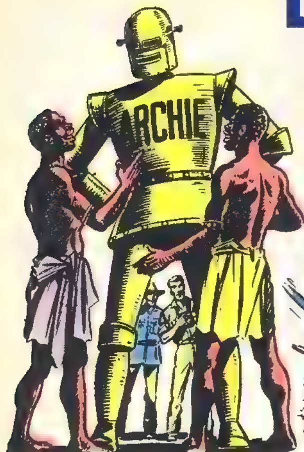

HULPELOOS, MAAR OOK EEN TIKJE NIEUWSGIERIG, KEKEN DE KINDEREN TOE.
NU HET ZEVENDE BEELDJE OP ZIJN PLAATS GEZET... DE DOOS KAN GEOPEND WORDEN...

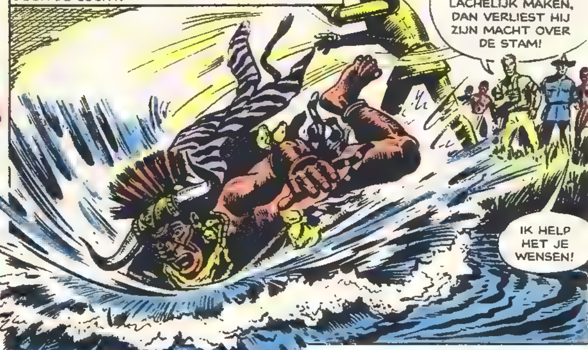

EEN ZACHT GELUID EN TOEN...
KLIK!

ONGEKENDE PRACHT STRAALDE HEN TEGEN...
DE KRISTALLEN KROON VAN CAMBALIA, EINDELIJK VOOR MIJ!

OPEENS KLONK EEN STRENG BEVEL DOOR DE KAMER.
MAAR U HEBT NOG NIET GEWONNEN, JUFFROUW WONG!

De man van staal

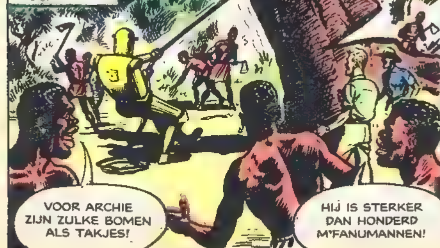

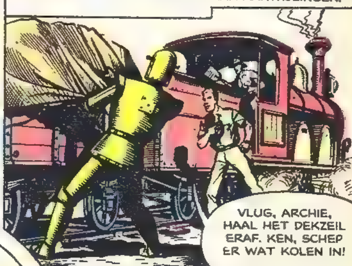

ARCHIE LAADDE DE RAILS UIT EN DE INBOORLINGEN LEGDEN ZE OP HUN PLAATS.
EEN RITJE OP ARCHIES SCHOUDERS VINDEN ZE PRACHTIG. ALS WAROGI HET ZAG...
IK BEN BANG DAT WE NOG NIET VAN HEM AF ZIJN!

KEN WAS ER NIET GERUST OP EN DE VOLGENDE MORGEN KREEG HIJ GELIJK.
WAT ZOU ER ZIJN? IEDEREEN RENT WEG.
ZE ZIJN ERGENS VAN GESCHROKKEN, LIJKT WEL.

VOL ANGSTIGE VOORGEVOELENS KLAUTERDEN ARCHIE EN DE ANDEREN VAN DE LOCOMOTIEF.
LEEUWEN! WAROGI NEEMT WRAAK!
ÉÉN MAN AL GEWOND!

LUID BRULLEND KWAMEN DE LEEUWEN DICHTERBIJ.
ZES MAAR LIEFST! WAROGI NEEMT WRAAK.
ONZIN! MAAR WAT DOEN WE NU?

TED GAF ARCHIE VLUG EEN PAAR AANWIJZINGEN.
VLUG, ARCHIE, HAAL HET DEKZEIL ERAF. KEN, SCHEP ER WAT KOLEN IN!

DE INBOORLINGEN WACHTTEN SIDDEREND AF.
HOE KAN MAN VAN STAAL ONS REDDEN?
– HIJ VLUG ZIJN, ANDERS LEEUWEN ONS VERSCHEUREN!

ARCHIE SLINGERDE EEN DEKZEIL VOL KOLEN EEN PAAR MALEN ROND.
ARCHIE
ALLES GOED EN WEL, MAAR DAT DOODT NOG GEEN ZES LEEUWEN!

ARCHIE ZWAAIDE ZO HARD HIJ KON, LIET HET DEKZEIL AAN ÉÉN KANT LOS EN. .

EEN REGEN VAN KOLEN DAALDE IN PIJLSNELLE VAART NEER.
VLUG, NOG EEN KEER, ARCHIE!
ALS HIJ ZE NIET WEGJAAGT, DODEN ZE STRAKS IEMAND.

INTUSSEN WAS DE AANVAL DOOR DE LEEUWEN NOG MAAR EEN ONDERDEEL VAN WAROGI'S WRAAK.
JULLIE ECHTE LEEUWEN LIJKEN. WIE LEEUWEN DOODT, ZAL STERVEN. VOLG MIJ NAAR DE VIJAND, DIE ONS DURFT DWARS TE ZITTEN!

De samenzwering tegen prins Rudolf

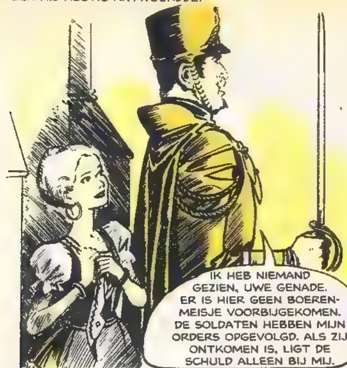

HET GEZICHT VAN DE KAPITEIN VERRIED NIETS TOEN HIJ RUSTIG ANTWOORDDE:

TOEN DE SOLDATEN VERTROKKEN WAREN, GAF DE PRINSES DE TROUWE OFFICIER EEN HAND.

KAPITEIN HANSSOHN, IK BEN U ZEER DANKBAAR. U GAAT NU DIENST DOEN IN HET ZOMERPALEIS. IK ZAL ERVOOR ZORGEN DAT U ONMIDDELLIJK BEVORDERD WORDT.

U... U BENT TE GOED VOOR MIJ, HOOGHEID. IK ZAL U NIET VERRADEN.

DE KAPITEIN WIST NIET WAAROM DE PRINSES ZICH VERMOMD HAD. DE VOLGENDE DAG ZOU HIJ VERTREKKEN NAAR HET ZOMERPALEIS IN HILDERSTEIN EN DE PRINSES WIST, DAT HAAR GEHEIM BIJ HEM VEILIG WAS. ZE VERKLEEDDE ZICH VLUG IN HET TUINHUISJE EN GING TERUG NAAR HET KASTEEL.

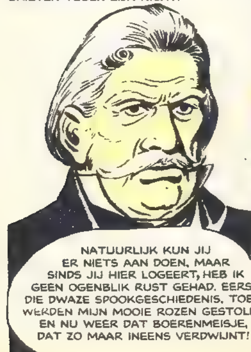
TOEN DE PRINSES DOOR DE HAL LIEP, KWAM ZE HAAR OOM, DE HERTOG, TEGEN. ZIJN BEGROETING DEED HAAR SCHRIKKEN.

ANITA HERADEMDE TOEN HAAR OOM VOORTGING:

DE HERTOG, DIE NIETS VERMOEDDE, UITTE ZIJN GRIEVEN TEGEN ZIJN NICHT.

DE PRINSES GAF HAAR OOM EEN ARM EN SCHAAMDE ZICH EEN BEETJE.

MAAR DIE AVOND ZOU NIET ZO RUSTIG VERLOPEN. IN DE OOSTELIJKE VLEUGEL GING EEN OUDE EIKEN KIST LANGZAAM OPEN EN...

DAARUIT STAPTE TRUDY, DIE DOOR DE GEHEIME GANG GEKOMEN WAS. ZIJ WAS DE OORZAAK VAN ALLE VREEMDE DINGEN, DIE ER GEBEURD WAREN, EN OOK NU WEER ZOU HAAR KOMST ONVERWACHTE GEVOLGEN HEBBEN VOOR DE PRINSES.

Olivier lijdt schipbreuk [8]

door David Scott Daniell *met tekeningen van H. J. Giesen*

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerlingtamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott zijn na een avontuurlijke zeereis op Sicilië aangekomen. Het is juni 1806 en overal in Europa wordt gevochten tegen Napoleon. Sergeant Trott, de vader van Pollie, en soldaat Pilchard krijgen van vaandrig Boscowen opdracht de gevangene Zucconi, die voor de krijgsraad moet verschijnen, op het schip de Zwaluw naar Gibraltar te brengen. Olivier moet hen vergezellen om voor de krijgsraad getuigenis af te leggen van de poging die Zucconi met zijn bende heeft ondernomen om het regiment in een hinderlaag te lokken. De volgende ochtend vertrekt de Zwaluw. Pollie is als verstekeling meegegaan. Er steekt een zware storm op en het schip vergaat. De bemanning, die in een reddingboot ronddobbert, wordt opgepikt door een Italiaans zeeroversschip. De kapitein laat iedereen opsluiten, maar met Zucconi sluit hij vriendschap. Later wordt het piratenschip door een Engels fregat aangevallen.*

Terwijl het lawaai hand over hand toenam en het schip steeds heviger begon te slingeren, bleven Olivier en Pollie het opwindende schouwspel gadeslaan, dat het met volle zeilen naderende fregat opleverde.

Weldra konden ze de gestalten der opvarenden onderscheiden, die zich op hun posten bevonden bij de vuurmonden. Op de commandobrug groepten enkele officieren bijeen. Midscheeps was een troepje matrozen bezig met het strijken van een sloep. Opnieuw braakten de kanonnen van het fregat een wolk van rook en vuur uit. Opnieuw grepen Pollie en Olivier zich vast aan het eerste het beste steunpunt dat maar binnen hun bereik kwam, om de schok op te vangen. Deze keer was het lawaai van de voltreffer oorverdovend. Ze werden letterlijk dwars door het vooronder tegen de wand gesmeten. Het leek alsof er aan dek een ware hel was losgebroken.

Toen ze weer bij hun positieven kwamen, greep Pollie Olivier in doodangst bij zijn arm.

„Stel je voor dat ze ons tot zinken brengen!" zei ze met een benepen stemmetje. „Dan zitten we hier als ratten in de val en dan verdrinken we zo zeker als wat!"

„Ja," zei Olivier bezorgd, „daar had ik nog niet aan gedacht."

Een poosje bleven ze zwijgend luisteren. Daarna zei Pollie rustig:

„Ach, laten we maar liever een beetje nuchter blijven. Die zeerovers geven zich natuurlijk wel over."

Op dat moment ging de deur van het vooronder open en verscheen opeens Zucconi op de drempel. Hij stommelde het trapje af en bleef in het schemerige licht verdwaasd even om zich heen staan kijken. Hij trilde over zijn gehele lichaam en er stond doodsangst op zijn gezicht te lezen.

„Eindelijk!" zei hij tenslotte, terwijl hij hen ieder bij een arm greep. „Gelukkig dat ik jullie gevonden heb. Kom mee, maak voort! We hebben geen seconde te verliezen."

Hij duwde hen voor zich uit het trapje op. Aan dek stonden ze een ogenblik te knipperen tegen het verblindende zonlicht. Overal om hen heen hing een zure buskruitgeur. Op enige afstand stond een troepje zeerovers in het wilde weg in het Italiaans te schreeuwen. Tussen het tumult door klonken schoten van musketten en snerpende commando's. Veel tijd om de situatie op te nemen, kregen ze niet. Zucconi sleepte hen hardhandig mee naar de verschansing, waar twee piraten bezig waren een kleine, maar zware roeiboot in zee te zetten.

„Opgelet!" zei Zucconi, terwijl hij angstig in alle richtingen om zich heen keek. „Over de verschansing, jongens, in de boot! Vlug, vlug!"

Als in een flits werd het Pollie en Olivier duidelijk wat de kerel van plan was. Ze wisselden een blik van verstandhouding en rukten zich beiden tegelijk los. Het volgende ogenblik voelden ze zich echter in de kraag gegrepen door de zeerovers, die het bootje juist met moeite over de verschansing hadden gekregen.

„Waar wou je heen, Zucconi?" riep Pollie uit.

„Laat me los, lelijke schurk!" schreeuwde Olivier.

„Kom nou, beste kinderen, haal nou geen stommiteiten uit," antwoordde Zucconi zenuwachtig. „Het schip kan ieder ogenblik zinken of in elkaar worden geschoten. Dan brengt niemand van ons het er levend af. We moeten ertussenuit. Ik heb de matrozen een hoge beloning toegezegd. In dit bootje kunnen ze ons binnen een uur aan land brengen. Vlug, laten we voortmaken! Eer het te laat is!"

„Geen sprake van," zei Olivier koppig.

„Dat zullen we dan nog weleens zien," luidde het antwoord.

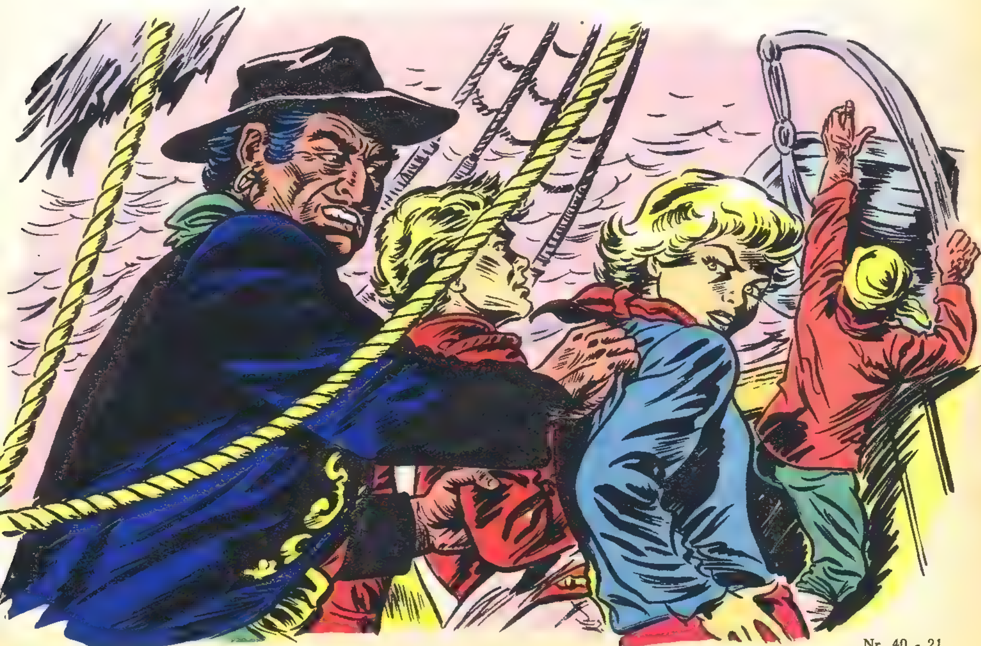
Zucconi schreeuwde de piraten iets toe in het Italiaans en daarna werden Pollie en Olivier zonder pardon meegesleurd. Ze verzetten zich uit alle macht, maar hun tegenstand was volmaakt nutteloos. Eerst werd Pollie over de verschansing gehesen en hevig gillend in het wankele bootje getrokken en daarna volgde Olivier, die door de andere zeerover als een zak zand op zijn schouders was genomen. Als laatste sprong Zucconi over de verschansing en duwde onmiddellijk het bootje af. Snel grepen de piraten ieder een riem en begonnen uit alle macht te roeien.

Nauwelijks was het bootje in beweging gekomen of Pollie en Olivier wierpen zich verwoed op de piraten. Het bootje begon hevig te schommelen. Tijdens deze onverwachte aanval verloor een van de zeerovers het evenwicht en sloeg bijna achterover in zee. Maar de overmacht was te groot. Enkele ogenblikken later waren de kinderen machteloos.

Snel greep Zucconi een eind touw en bond hun de handen op de rug vast. Daarna werden ze in het uiterste puntje van de voorsteven neergedrukt. Opnieuw grepen de zeerovers ieder een roeispaan. En terwijl het gedonder van de zeeslag hen nog van dichtbij in de oren klonk, zette de roeiboot zijn tocht voort.

„Wat zijn jullie toch een stelletje domkoppen," schreeuwde Zucconi hen toe, terwijl hij aan het roer plaatsnam. „Begrijpen jullie dan niet, dat ik jullie het leven heb gered? Waarom gaan jullie toch zo te keer? Er had niet veel aan gemankeerd of het hele plan was mislukt.'

Zucconi sleepte hen hardhandig mee naar de verschansing, waar twee piraten bezig waren een kleine, maar zware roeiboot in zee te zetten.

,,Ik wou dat je maar in zee terechtgekomen was!" schreeuwde Olivier woedend terug.

Zucconi keek eens over zijn schouder naar de sterk overhellende schoener en tuurde daarna de horizon af. Hij scheen ervan overtuigd te zijn dat de kust niet veraf was. In rad Italiaans zette hij de beide piraten tot de uiterste krachtsinspanning aan.

Toen de afstand die hen van het terrein van de strijd scheidde, gestadig groter werd, zonder dat ze werden achtervolgd, deed Pollie nog een laatste poging om de rover tot rede te brengen.

,,Ik ben erg blij, Zucconi," zei ze op gemaakt vriendelijke toon, ,,dat je het zo goed met ons voorhebt, maar zou je ons alsjeblieft niet terug willen brengen? Kijk maar, er is al een sloep onderweg van het fregat naar de schoener. De piraten zullen zich wel overgeven. Als je ons terugbrengt, zijn we binnen een half uur veilig en wel aan boord van het Engelse schip. Toe, keer alsjeblieft om!"

Zucconi liet een sinister lachje horen.

,,Jullie terugbrengen?" zei hij. ,,Terwijl de Engelsen zich meester maken van de schoener? Wat dacht je dan dat er met mijzelf zou gebeuren? In een minimum van tijd zou ik voor de tweede keer op weg zijn naar Gibraltar. Je snapt toch zeker wel dat ik er geen trek in heb mijn hoofd vrijwillig in de strop te steken? Ik moet nu aan mijn eigen belang denken. Jullie gaan met me mee. Er zit niets anders op. Olivier heeft mij aan boord van dat wrak uit mijn cel gehaald. Nou is het mijn beurt om hem te beschermen!"

,,Je bent gek, kerel!" riep Olivier uit. ,,Jouw bescherming kan me gestolen worden. Het enige dat ik wil is terugkeren naar het schip."

Zucconi vond het niet meer de moeite waard te antwoorden. Want terwijl achter hen de beide schepen uit het gezicht begonnen te verdwijnen, had hij, over de voorsteven turend, heel vaag de kustlijn ontdekt van het vasteland van Italië.

Toen Olivier dit merkte, begon hem de moed in de schoenen te zinken. Vertwijfeld probeerde hij nogmaals de bandiet tot andere gedachten te brengen, maar deze antwoordde slechts: ,,Hou je toch een beetje kalm, Olivier! We zijn nog niet in veiligheid, beste jongen!"

,,Schei er maar gerust mee uit, Olivier," zei Pollie berustend. ,,Ik geloof dat hij werkelijk denkt dat hij ons een weldaad bewijst."

,,Hij is alleen maar over zijn zenuwen heen," veronderstelde Olivier. ,,Als we geweten hadden, dat we zo dicht bij de kust waren. . . Wie weet hadden we toch wel een plannetje kunnen bedenken om dat hele stel piraten de baas te worden..."

Bedroefd keek hij voor de zoveelste maal naar de plek waar de beide schepen achter de horizon verdwenen.

,,We zijn dom geweest," zei Pollie. ,,We hadden moeten schreeuwen, toen we nog dicht in de buurt van het Engelse schip waren!"

,,Ach, dat had toch niemand gehoord,"

Zwijgend, maar met van pijn en woede vertrokken gezicht zagen zij de kust dichter en dichter bij komen.

zuchtte Olivier. „En trouwens, ik heb zo'n idee dat Zucconi daar al heel gauw een stokje voor zou hebben gestoken."

Er bleef de beide kinderen niets anders over dan te wachten op de dingen die komen zouden. De piraten hadden hen zo stijf gebonden dat het touw hen door de polsen sneed. Zwijgend, maar met van pijn en woede vertrokken gezicht zagen ze de kust dichter en dichter bij komen. Böven het verlaten landschap verhief zich eenzaam een logge, vierkante toren. . .

Aan boord van de schoener was de luitenant die het commando had gevoerd over de sloep van het oorlogsschip, op de brug verschenen. Met welgevallen keek hij toe hoe aan dek de piraten de een na de ander werden ontwapend. Tenslotte kwam een adelborst rapporteren dat de overmeestering voltooid was. De gevangenen stonden in een lange rij langs de verschansing opgesteld.

„Dank je wel, Wade," zei de luitenant. „Alles bij elkaar genomen een mooi succes. Hoe staat het met het schip?"

„Dat valt op het eerste gezicht nogal mee, luitenant. Alleen de tuigage is kapotgeschoten. En er zitten een paar flinke gaten in de bovenbouw."

„Heb je de lading gecontroleerd?"

„Wat ik er in de gauwigheid van gezien heb," antwoordde de adelborst, „bewijst dat we een goede slag hebben geslagen. Allemaal zeeroversbuit. Er is voor een groot kapitaal aan boord. Geld, zilverwerk, balen katoen, kortom, van alles wat. Een paar van onze manschappen zijn een grondig onderzoek aan het instellen."

„Prachtig, dat zal ons geen windeieren leggen. Tussen twee haakjes, Wade, heb je ooit van je leven zo'n stelletje tuig op een schip bij elkaar gezien? Wie is de kapitein eigenlijk? Ik zou weleens een woordje met hem willen wisselen."

Even later werd de aanvoerder van de piraten, streng bewaakt door twee gewapende matrozen, voor de luitenant geleid. Hij deed een stap naar voren en maakte een buiging.

„Hoe heet je?" vroeg de luitenant, die zich niet weinig verwonderde over de zeer verzorgde indruk die zijn gevangene op hem maakte.

„Brandini, signore," zei de piraat zacht. „Giacomo Pietro Brandini."

„Brandini? Wel, wel, dat had ik niet durven vermoeden! Ik heb al heel wat over je gehoord, Brandini! Nou, ik zou niet graag in jouw schoenen staan. Overvallen op Engelse, Franse en neutrale schepen, moord op onschuldige bemanningen en wat niet al! Het doet me groot plezier dat ik je levend en wel in handen heb gekregen."

„Mij ook, signore," antwoordde Brandini met een vriendelijke glimlach, alsof ze elkaar ontmoet hadden op een gezellig avondje.

Op dit moment kwam een Britse matroos aangesneld, die uitriep: „Luitenant, luitenant! We hebben een paar gevangenen gevonden!"

„Gevangenen? Hoe zo?"

„Ze zaten in twee aparte cellen opgesloten, luitenant. Het zijn Engelsen. Een paar matrozen en twee soldaten. Daar komen ze, luitenant!"

Aller ogen werden gericht op sergeant Trott, soldaat Pilchard en de matrozen van de *Zwaluw* die over het dek naderbij kwamen. Na de ellende die de mannen sinds het vergaan van de Franse kotter hadden doorstaan, zagen ze er stuk voor stuk haveloos en dodelijk vermoeid uit. Maar er was niemand die daarop lette. En er gleed een brede grijns over hun gezichten nu ze zich zo plotseling weer in veiligheid bevonden.

„Welkom, vrienden!" zei de luitenant.

„Dank u wel, luitenant!" antwoordde sergeant Trott. „Het heeft me nog nooit zoveel deugd gedaan een landgenoot te ontmoeten als deze keer. Kijk, daar komen onze officieren ook aan."

Vergezeld van een matroos van het oorlogsschip naderden vaandrig Boscowen en adelborst Jolliffe. Ze wierpen een verheugde blik op het rijtje gevangenen, keken eens om zich heen en kregen daarna de luitenant in het oog.

„Mooi stukje werk, luitenant!" riep de vaandrig al uit de verte. „Hartelijk bedankt voor uw medewerking. Wij hebben met ons tweeën van het hele gevecht niets gezien. Maar ik heb zo het gevoel dat niemand u dat karweitje had kunnen verbeteren. Ik ben vaandrig Boscowen van het honderdelfde regiment infanterie."

„En ik ben adelborst Jolliffe van het oorlogsschip *Vanguard*," vulde Boscowens metgezel aan.

„Zo, zo! Van de *Vanguard*? Hoe komt het dan dat jullie in handen gevallen zijn van een Genuese zeerover?"

„Wel, luitenant, ik had het commando gekregen over een in beslag genomen schip, een Franse kotter, waarmee ik een gevangene naar Gibraltar moest brengen.

„Welkom, vrienden!" zei de luitenant.

Het schip had nogal wat schade opgelopen, toen wij er ons meester van maakten. En gisteravond stak er een storm op, waar het niet meer tegen bestand bleek. We hebben een tijdlang met z'n allen in een open sloep rondgedobberd, totdat deze rovers ons in het vizier kregen. Dat is het hele verhaal!"

„Gelukkig dan maar, Jolliffe, dat wij de schoener in de gaten hadden. Je moet straks maar volledig rapport uitbrengen aan de kapitein van mijn fregat. Dat is de *Brigstock*. Ik denk dat er voor jou en je manschappen wel wat schone kleren te vinden zullen zijn. Jullie zult zeker onder de hand ook wel een hapje eten lusten, is het niet? Wade, zorg dat eerst onze landgenoten aan boord worden gebracht. Daarna zullen we de gevangenen opsluiten en de boel hier eens wat opredderen."

Terwijl deze opdrachten werden gegeven, deed sergeant Trott een stap naar voren. Hij richtte zich tot vaandrig Boscowen, salueerde en vroeg: „Mag ik u iets vragen, vaandrig?"

Wordt vervolgd

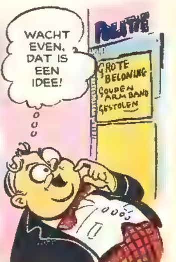
BILLIE TURF

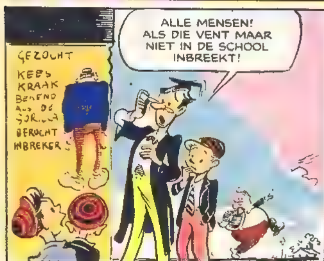
Het dikste studentje ter wereld

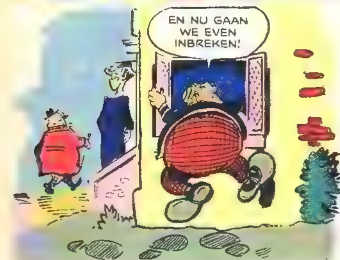

SST! DE BANDIET ZIT IN HET BOS! BLIJVEN JULLIE MAAR HIER. VEEL TE GE-VAARLIJK!
BEUKEN-BOS

PATS! AU! BANG! HELP!
BILLIE HEEFT DE GORILLA TE PAKKEN!

HA, HA, ZE GELOVEN HET VAST!
BANG!

TJONGE, WAT HEB IK DIE KNAAP VAN KATOEN GEGEVEN! HIER ZIJN JULLIE SPULLEN!

...TOEN VIEL HIJ VAN ANGST OP ZIJN KNIEËN EN SMEEKTE OM GENADE! DANK JE. HEB IK ALLES BINNEN?

TERUG MET DAT GELD, DIKZAK! IK HEB GEZIEN DAT JIJ ALLES STAL!
HOE DURF JE...

DUS JÍJ WAS DE INBREKER! GEEF TERUG DAT GELD!
GEEF HEM ZIJN VET!
BENS!

LAFAARDS! VAN MENEER KWEL KRIJG IK LEKKER WÉL EEN BELONING!

DAT BANK-BILJET IS VOOR JOU, VAN JE VADER! GEEF MIJ MIJN HORLOGE MAAR!

HA, NU KAN IK WAT LEKKERS KOPEN! HIER IS UW HOR-LOGE, MENEER, ALSTUBLIEFT.

DAT GAAT ZO MAAR NIET, JE HEBT HET TOTAAL VERNIELD! GEEF MIJ DAT BANKBILJET MAAR TERUG!

EN NU JE BELONING, BILLIE!
AU, EN IK BEN MIJN GELD OOK NOG KWIJT! HELP!

Het fluitje

door Evelyn Day

Rory de speurhond snuffelde vol belangstelling aan de geldkist. Hij zat met zijn baasje Hugo in de tent van oom Jan, de kampleider, en het geldkistje was hun onderwerp van gesprek. Meestal bewaarde de kampleider zijn kas, waar het hele kamp met tachtig jongens drie weken van moest leven, in een stevige brandkast, die met de rest van de bagage naar het kamp werd gestuurd. Maar die kast was niet op tijd aangekomen, en nu durfde hij de kas niet onbewaakt in zijn tent achterlaten als hij naar de stad moest of de jongens les gaf in het zeilen. Goede raad was duur, tot oom Jan op de gedachte kwam dat Rory, die vroeger politiehond was geweest, hun schat zou kunnen bewaken. Maar Rory nam alleen orders aan van Hugo, zijn baasje. Daarom werd de zaak nu grondig besproken.

„Weet u wat ik doen zal, oom Jan?" zei Hugo. „Ik neem het kistje zolang mee naar mijn tent. Als Rory het bewaakt, durft niemand een voet in de tent te zetten."

„Da's best, Hugo," zei oom Jan. „Ik begrijp niet waar de brandkast blijft, maar tot hij komt zullen we dan maar op Rory vertrouwen."

Samen brachten zij het zware kistje naar Hugo's tent. Hugo zette het op de grond en legde er zijn zeiljekker overheen, zodat iemand die toevallig naar binnen keek niet kon zien wat het precies was.

„*Wacht*," zei hij tegen Rory.

De hond keek aandachtig toe, eerst naar de jongen en toen naar de jekker. Met een ernstig gezicht ging hij ernaast op de grond liggen. Hij wist wat het bevel betekende: dat hij niet van zijn plaats mocht komen tot Hugo het zei, en dat hij het voorwerp dat naast hem lag moest bewaken. Hugo, die gitaar speelde, moest met nog een paar jongens het programma repeteren, dat zij de volgende avond zouden uitvoeren. Oom Jan had honderd-en-een dingen te regelen. En Rory paste op het geld.

„Denk erom: *wacht*!" zei Hugo nog eens, voor hij wegging, en hij moest onwillekeurig lachen toen hij in de intelligente, waakse ogen van de grote herdershond keek. Want het was of Rory óók lachte en wou zeggen: „Op mij kun je rekenen!"

Toen Hugo weg was, heerste er enkele minuten stilte in de tent. Maar het duurde niet lang of de flap van de tent werd opgelicht en Tommie keek naar binnen.

Tommie was een neefje van Hugo, kleiner dan de meeste jongens van zijn leeftijd en een beetje verlegen. Thuis speelde hij vaak alleen en hij was nog nooit eerder in een kamp geweest. Hij kon goed zwemmen, maar niet zeilen, en daarom hadden zijn ouders aan de ouders van Hugo gevraagd of hun zoon Tommie eens onder zijn hoede wilde nemen. Hij leerde dan zeilen, kwam met andere jongens in aanraking en zou zo, in de buitenlucht en de gezellige sfeer van het vakantiekamp, zijn verlegenheid eerder afleren dan in een pension met grote mensen. Tom was namelijk enig kind. Hugo had beloofd dat hij een oogje op hem zou houden. Toen Tom de tentflap oplichtte, begon Rory te grommen, maar hij kwispelde tegelijk met zijn staart om de jongen, op wie hij erg gesteld was, te laten merken dat hij persoonlijk niets tegen hem had.

„Hee, Rory! Wat heb ik gedaan?" vroeg Tom verbaasd.

Hij deed een stap naar voren, maar Rory gromde weer.

„Hee, hee! Nou, als je zo'n slechte bui hebt, zal ik maar weer weggaan," zei Tom teleurgesteld. Hij ging weg en sloot de flap weer achter zich.

Rory wilde zijn vriendjes niet graag beledigen, maar hij moest zijn plicht doen. Als hij op wacht stond mocht er niemand in de buurt komen, ook geen vrienden.

Hij lag stil, met dichte ogen, maar toen hij buiten zachte voetstappen hoorde was hij dadelijk klaar wakker. Er werd weer een hoekje van het tentzeil opgelicht en Rory gromde. Hij wist meteen wie het was — de Slechte Man. Dat was de nieuwe knecht van de kampwinkel op het aangrenzende terrein. Hij had Rory een schop gegeven, toen hij dacht dat niemand het zag. Een valse, gemene schop. En Rory had aan de lijn gezeten en niets terug kunnen doen. Maar de man kwam niet binnen. Hij liep even geruisloos weg als hij gekomen was en liet het tentzeil open. Rory deed zijn ogen weer dicht. Hij lag een beetje te doezelen, maar hij sliep niet.

Toen gebeurde er plotseling iets, dat de hond voor een heel moeilijk probleem stelde. Van grote afstand hoorde hij Hugo's fluitje. Het was een speciaal fluitje, waarmee Hugo hem altijd riep. Rory had geleerd het altijd onmiddellijk te gehoorzamen.

Maar nu wist hij niet wat hij moest doen. Gehoorzamen? Of op het kistje passen? Allebei tegelijk kon niet. Zou het baasje misschien van gedachten veranderd zijn? Maar hoe kon Rory dat weten? Hij stond op en keek onrustig om de hoek van de tent. Het begon al donker te worden.

Toen liep hij naar de jekker, klauwde hem opzij en nam het handvat van het kistje tussen zijn tanden. Maar het kistje was van ijzer. Het was te zwaar. Hij kon het beslist niet naar Hugo brengen, zoals hij van plan was geweest.

Maar hij kon iets anders doen. Het verstoppen. Dat deed hij ook vaak als hij een bot kreeg. Hij duwde het dus met zijn neus naar een hoek van de tent, onder het kampbed, achter een rugzak. Ziezo. Nu holde hij naar buiten en luisterde met gespitste oren, maar Hugo floot niet meer. Rory rende in de richting waar het geluid vandaan gekomen was en bleef toen staan. Er kwam geen fluitje en hij rook ook geen spoor van Hugo. Terug naar de tent dus. Toen hij Hugo's spoor had gevonden, volgde hij het tot de tent waar de muziek repeteerde. Hij hoorde Hugo binnen zingen en lachen. Rory blafte luid.

Hugo kwam dadelijk naar buiten.

„Rory!" riep hij verbaasd. „Waarom ben je niet op wacht?"

Rory wist niets anders te doen dan te kwispelstaarten. Hugo begreep er niets van.

„Jongens, ik moet eerst kijken wat dit te betekenen heeft," riep hij naar binnen. Hij legde zijn hand op Rory's halsband

en liep met hem naar zijn tent. Wat zal oom Jan wel zeggen? dacht hij bezorgd.

Op dat ogenblik liep hij bijna tegen iemand aan. Die iemand knipte onmiddellijk een zaklantaarn aan. Het was oom Jan zelf, die zijn ronde deed.

„Wat is dat nou, Hugo?" riep hij verbaasd. „Ik dacht dat Rory onze kas bewaakte!"

„Ja, oom, maar. . . maar hij komt mij, geloof ik, halen," stotterde Hugo.

„Halen!?" riep oom Jan. „Als er maar niets gebeurd is!"

„Dat zal wel loslopen," zei Hugo, maar hij was helemaal niet op zijn gemak. En Rory evenmin. Die voelde wel dat er iets niet in de haak was. Nu was het baasje boos en hij had hem toch zelf gefloten!

Toen ze bij de tent kwamen en met hun zaklantaarns naar binnen schenen, zagen ze onmiddellijk dat het geldkistje er niet meer stond.

„Het is weg!" Hugo sloeg zijn hand voor zijn mond.

„Weg?" herhaalde oom Jan. „Maar, jongen, er zaten honderden guldens in! Dat wist je toch?"

Rory sloop naar de rugzak, duwde hem opzij en krauwde onder het bed. Hugo keek wat hij deed en haalde met een kreet van blijdschap het kistje te voorschijn.

„Hier is het, oom! Rory had het verstopt!"

Zodra Hugo het kistje optilde, voelde hij dat het veel lichter was dan eerst. Er had veel zilvergeld in gezeten en nu woog het bijna niets.

Maar toen ze erin keken, schrokken ze nog veel erger. Het slot was opengebroken en het kistje was leeg! Er lag alleen nog een lijst met namen en adressen in.

„Gestolen. . . Iemand moet. . . alles. . . gestolen hebben. . ." hakkelde Hugo.

„Met Rory op wacht," knikte oom Jan verslagen.

Ze keken allebei naar de hond, die schuldbewust zijn kop afwendde. Hij was stout geweest, maar wist niet wat hij misdaan had.

„Het is heel erg," zei oom Jan. „Maar het is gebeurd en nu moeten we zien dat we het terugkrijgen, dat wil zeggen: de dief vinden."

Op dat ogenblik kwam er een straaltje licht van een zaklantaarn aan dansen en hoorden ze een stem:

„Hallo! Hoe is het met Rory?"

Het was Tom. Hugo liep hem onmiddellijk tegemoet.

„O, hallo, Tom, ben jij het? Het is best met Rory, maar waarom vraag je dat?"

„Nou, ik was hier een poosje geleden toen jij weg was en toen gromde hij naar me. Hij lag op de grond bij die jekker," zei de jongen, dadelijk al weer verlegen omdat hem een rechtstreekse vraag werd gesteld.

Hugo en oom Jan keken elkaar aan. Zij begrepen, dat ze Tom moesten vertellen wat er gebeurd was. Tom schrok er erg van.

„Ik ben niet binnen geweest," zei hij. „En ik heb de flap ook achter me dichtgedaan. Ik weet er verder niets van, hoor!"

Nee, natuurlijk niet, zeiden Hugo en oom Jan. Maar het was toch van belang, dat ze wisten dat hij er geweest was.

„Rory," zei Hugo heel rustig. „Jij moet het baasje helpen de dief te vinden. Zoek!"

Rory snuffelde weer aan het kistje. Er was een heel klein beetje lucht aan van de Slechte Man, maar een veel sterkere lucht van Tom. Met wijd open ogen liep hij naar de jongen toe.

„Zoek, Rory. Niet bij Tom. Zoek," zei Hugo.

Weer was Rory in een moeilijk parket. Tom was een vriendje — van hem en ook van Hugo. Wat moest hij doen? Hij ging zitten en stak met een ongelukkig gezicht zijn poot naar Tom uit. Het was of hij hem vroeg het geld terug te geven.

„Kijk nou! Hij bedoelt dat Tom de dief is," zei oom Jan, stomverbaasd.

Tom kreeg een vuurrode kleur.

„Nee, dat kan niet!" protesteerde hij. „Ik. . . ik heb het geld niet gestolen!"

Er viel een stilte. Toen jankte Rory even. Hij bleef Tom nog steeds aankijken met zijn tong uit zijn bek. Hugo dacht snel na.

„Tom — ga jij eens even weg. Misschien wil hij mij alleen maar vertellen, dat jij hier bent geweest. Ga weg — maar niet naar je eigen tent. Naar de kantine bijvoorbeeld. Dan laat ik hem nog eens aan het kistje ruiken en het spoor volgen. Maak je maar niet ongerust, want het leidt natuurlijk niet naar jou."

Tom aarzelde even, knikte toen en ging weg. Hugo liet Rory weer aan het kistje ruiken. Er lag alleen een lijst van de deelnemers aan het kamp in, maar die lijst had een sterke geur.

Hugo wachtte vijf minuten en hield zolang Rory's halsband vast. Toen liet hij hem los en zei: „Zoek!" Rory ging onmiddellijk op weg. Hij aarzelde niet. Hugo en oom Jan liepen hem achterna. Met zijn neus op de grond liep Rory tussen de tenten door — recht naar de kantine. Hij duwde de deur open en ging naar binnen.

Iedereen die er zat draaide zich om, maar Rory, die zich niet liet afleiden, ging meteen naar de hoek waar Tom zat, bleek, met een glas limonade voor zich.

Toen blafte hij en keek achterom naar Hugo. Hij wees niet graag een vriendje aan, maar hij moest zijn plicht doen en het spoor leidde regelrecht naar Tom.

Hugo en oom Jan stonden erbij en wisten niet wat zij moesten zeggen. Het was niet meer dan begrijpelijk, dat de andere jongens vroegen wat er aan de hand was.

„Wat is dat nou, Hugo? Ik dacht dat Rory onze kas bewaakte!"

„O, niets," zei Hugo. „We doen een proef met Rory."

Tot ieders verbazing sprong Tom ineens overeind en holde, met tranen in zijn ogen, de kantine uit. Er ontstond een druk geroezemoes van vragen en opmerkingen, maar Hugo luisterde niet. Met een strak gezicht volgde hij Tom naar buiten, waar hij bleef wachten tot oom Jan hem achterna was gekomen.

„Oom, het kan niet waar zijn," zei hij terneergeslagen. „Dat kan Tom nooit hebben gedaan. Ik ken hem. . ."

„Nee. Nee, ik kan het ook niet geloven," antwoordde oom Jan. „Ik begrijp er alleen niets van."

Rory stond erbij. Hij keek van de een naar de ander en begreep niet wat hij verkeerd had gedaan. Anders gaf het baasje hem altijd een koekje of een stuk worst, als hij een spoor had gevonden. Toen werd hij over zijn rug geaaid door een vreemde hand.

„Goed werk, Rory," zei een onbekende stem.

Rory's nekharen gingen overeind staan en hij gromde.

„Laat hem alstublieft met rust," zei Hugo beleefd en hij legde zijn hand op Rory's halsband.

De man haalde zijn schouders op en draaide zich om.

„Net zoals je wilt," zei hij onverschillig.

Rory keek hem na. En plotseling wist hij, dat die man iets met deze vervelende geschiedenis te maken had. Zijn lucht had aan het kistje gezeten. De Slechte Man. Hij gromde nog even, maar de man was al weggelopen. Rory stond op en trok aan zijn lijn, maar Hugo begreep niet wat hij wou en hield hem vast.

Oom Jan vroeg rustig aan Tom of hij mee wilde komen naar zijn tent om de zaak met hem en Hugo te bespreken.

Rory ging natuurlijk ook mee, maar hij was onrustig. Want hij voelde heel goed, dat zijn vriendjes van streek waren.

Eensklaps stond Rory op en krabde aan het tentzeil.

„Misschien wil hij ons nu op het goede spoor brengen," zei oom Jan hoopvol.

Hugo hurkte bij Rory neer en vroeg wat er was. Rory blafte luid en keek zijn baasje aan, alsof hij wilde vragen: „Mag ik?"

„Vooruit dan maar, Rory, zoek!" zei Hugo.

De hond sprong naar buiten en rende als een pijl uit de boog het donker in, voor iemand hem kon volgen. Maar Rory wist precies wiens spoor hij nu volgde: dat van de Slechte Man.

De Slechte Man was bezig iets te repareren in het berghok achter zijn winkel, toen Rory hem vond. Hij keek verschrikt op.

„Hee! Wat moet dat?" vroeg hij.

Rory bleef hem staan aankijken zonder met zijn ogen te knipperen. Hij zag er gevaarlijk uit en de man vond het helemaal niet prettig.

„Raak me niet aan!" zei de man; hij week zenuwachtig achteruit. Rory volgde hem op de voet.

De man had graag willen weglopen, maar dat leek hem niet verstandig, want Rory had geleerd een man te „stellen", zoals ze dat bij de politie noemden: te bespringen en vast te houden, tot er hulp kwam. In plaats van hard te lopen liep hij dus langzaam weg. Hij keek nu en dan om, maar Rory bleef hem volgen. Toen hij bij een houten tuinhuis was gekomen, waar hij 's zomers woonde, ging hij naar binnen. Rory bleef voor de deur zitten.

Toen de man weer naar buiten kwam, had hij een vierkant koffertje bij zich, waar een stuk koperdraad uit hing. Hij ging ermee het bos in, achter zijn huisje, en Rory volgde hem weer. Achter een dikke boom bukte de man en even later kwam hij zonder koffertje terug. Hij bleef staan en Rory ook.

Toen ze zo enkele seconden hadden gestaan, floot Hugo eensklaps uit de richting van het bos. Rory draaide zich om en holde erheen. Als hij dat fluitje hoorde, vergat hij alle andere dingen. De man die nu een dikke gummistok in zijn hand hield, volgde hem het bos in.

„Nou krijg je wat je toekomt," mompelde hij venijnig.

Intussen zocht Rory het baasje. Hij hoorde hem fluiten, maar kon hem niet vinden. Nu kwam het fluitje toch heel duidelijk achter die dikke boom vandaan! Met één sprong was Rory ook achter de boom. Niets! Alleen het koffertje van de Slechte Man. Rory wist niet meer hoe hij het had. Met zijn tong uit zijn bek stond hij naar het koffertje te kijken. Op dat ogenblik kwam de zware gummistok met een doffe klap op zijn kop neer.

Er viel een stilte. Toen jankte Rory even.

„Rory is weg. . . spoorloos verdwenen. Ik heb hem het laatste uur niet gezien, oom!"

Hugo was de tent van de kampleider komen binnenstormen, maar die was er zelf niet. Alleen zijn assistent, een vriendelijke, oudere man, die de administratie van het kamp verzorgde.

„Is Rory weg? Dat is erg, jong. Wel, wel, wat een avond," zei de man hoofdschuddend.

„Waar is oom?" vroeg Hugo, nu ook bijna in tranen.

„Naar de tent van Tom. Toms groepsleider stond erop, dat hun tent zou worden onderzocht. Hij weet zeker dat Tom onschuldig is, net als oom Jan trouwens, Daarom wil hij juist dat de tent doorzocht wordt."

Hugo wachtte geen seconde en holde er onmiddellijk heen.

De groepsleider stond buiten de tent. „Het spijt me ontzettend," zei hij, „ik weet zeker dat Tom het niet gedaan heeft."

Op hetzelfde ogenblik hoorden ze een gesmoorde schreeuw. Hugo vloog naar binnen en zag bij het licht van een storm-

lamp die in de nok van de tent hing een dramatisch tafereel: oom Jan zat op zijn knieën voor de slaapzak van Tom met zes linnen zakjes om zich heen.

„Het zilvergeld," zei hij met toonloze stem.

Ze waren allemaal verstomd. Tom, die geschreeuwd had van schrik, stond er doodsbleek en huiverend bij.

„Maar. . . maar. . ." stotterde hij nu. „Hoe komen die dingen nou hier? Ik heb ze nooit gezien, ik zweer dat ik ze nooit gezien heb!"

Zijn schrik en zijn verbazing waren absoluut echt. Zo kon niemand komedie spelen, zeker de kleine, verlegen Tom niet.

Maar niemand wist het antwoord. Tot Hugo ineens een idee kreeg.

„Rory!" riep hij. „Oom Jan, dat kwam ik u vertellen. Rory is weg. Spoorloos. Ik heb gefloten en geroepen, maar hij komt niet."

„Wát?" zei oom Jan. „Zeg, Hugo, ik vond dat Rory tóch al zo vreemd deed. Er bestond eigenlijk geen enkele aanwijzing tegen Tom, behalve het gedrag van Rory."

„Ja, oom. En nu heb ik het geldkistje nog eens goed bekeken. Het enige dat er nog inzat was een adreslijst en daar had iemand zeep aan gesmeerd, dezelfde carbolzeep die Tom ook gebruikt: ik weet het merk niet meer, maar de lucht was zo sterk dat *ik* het zelfs kon ruiken. Daar is Rory dus ingelopen, en geen wonder ook. Het overheerst elke andere lucht. Dat wist de dief natuurlijk."

„Aha! En daarom heeft ie ook die zakjes met geld in Toms slaapzak verstopt!"

„Dat zal wel. Maar met dat al weten we nog niet wie het gedaan heeft. Wacht eens even — *hij* moet die zakjes dus ook aangeraakt hebben! Hadden we Rory nu maar bij ons. . ."

Op hetzelfde ogenblik klonk er een zacht gejank buiten de tent. Hugo vloog naar buiten en bracht even later zijn hond mee naar binnen — hijgend, met een wond boven op zijn kop en met stukjes touw, die achter hem aan sleepten, om zijn poten.

Eén blik op het arme dier was voldoende om te begrijpen dat het was aangevallen en vastgebonden.

„Kijk, hij heeft de touwen stukgebeten!" riep Hugo. „Knappe hond, beste Rory! Het is gelukkig geen diepe wond. Een harde klap met een dikke stok of zo, lijkt me."

„Als we weten wie dát gedaan heeft, kennen we de dief," zei oom Jan langzaam.

Hugo nam Rory bij zijn halsband, leidde hem voorzichtig naar de geldzakjes er drukte zijn neus erop.

„Zoek, Rory," zei hij zacht. Rory snuffelde eraan, spitste zijn oren en keek zijn baasje aan met die smekende blik, die betekende: „Ga je mee?"

„Raak me niet aan!" zei de man; hij week zenuwachtig achteruit.

„Kom maar, ouwe jongen."

Niet alleen Hugo ging mee, maar het hele gezelschap. Zonder aarzelen ging Rory hen voor naar het tuinhuisje op het aangrenzende terrein, waar de winkelknecht woonde. Oom Jan klopte op de deur.

De deur ging open en de man keek naar buiten. Rory's nekharen gingen rechtop staan en hij begon te grommen. Hugo wilde zijn halsband grijpen, maar de hond rukte zich los en was met één sprong midden in de kamer. De man week met een kreet van angst achteruit en probeerde iets te grijpen, dat op zijn bed scheen te liggen. Maar Rory sloeg geen acht op hem. Die stond in een hoek van de kamer, te blaffen tegen het vierkante koffertje waarmee de Slechte Man het bos was ingegaan. Hij blafte nog eens bevelend en keek toen om naar Hugo, alsof hij wilde zeggen: leg mij maar eens uit wat *dit* is.

„Wat moeten jullie hier?" vroeg de man onbeleefd.

„Een ogenblik, alstublieft," antwoordde oom Jan. „Als u ons wilt toestaan in dat koffertje te kijken, is het raadsel misschiel al opgelost."

„Dat is mijn bandrecorder, anders niks," snauwde de man.

Rory bleef blaffen en Hugo liep naar hem toe. Oom Jan stond in de deur om de man te beletten weg te lopen. Het was inderdaad een bandrecorder. Toen Hugo het deksel optilde, stelde hij per ongeluk de spoelen in werking, maar dat was achteraf gezien een geluk. Want tot zijn onbeschrijflijke verbazing hoorde hij zichzelf fluiten, terwijl hij er met zijn mond dicht bij stond! Zijn fluitje, waar Rory altijd onmiddellijk aan gehoorzaamde! Maar zijn verbazing duurde niet lang, want hij begreep al gauw hoe de vork in de steel zat: de dief had het geluid opgenomen op een bandje om Rory weg te kunnen lokken als hij wilde! Eerst uit zijn tent, en later weer, toen hij hem bewusteloos sloeg!

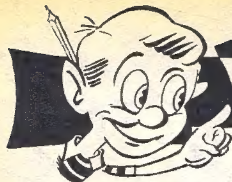
Het leek of Rory hem begrepen had, want die liep nu naar het bed, verdween eronder en kwam even later weer te voorschijn met een zware gummistok tussen zijn tanden.

„Dat is bewijs genoeg," zei oom Jan streng. „Hugo, ga jij de politie maar halen, dan kan er huiszoeking worden gedaan."

Hugo deed wat hem gezegd werd. En Rory, alweer of hij begreep wat er gebeurd was, ging naast Tom staan, duwde zijn kop tegen hem aan en likte zijn hand.

„Hij biedt je zijn excuses aan, geloof ik," zei oom Jan.

Toen kreeg Rory een aai en een omhelzing, want hij had zijn uiterste best gedaan en tenslotte de dief toch ontmaskerd. En daar bleef het niet bij, want hij werd de hele volgende dag weer geaaid en verwend en bewonderd en gehuldigd, tot alle tachtig jongens hem op zijn kop hadden geklopt. Toen gingen ze weer zwemmen en zeilen. De dief kreeg zijn gerechte straf. En Tom had zijn verlegenheid afgeleerd.

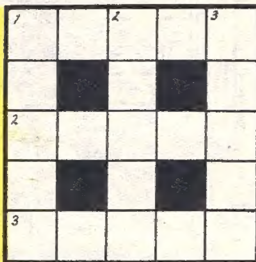
WIE PUZZELT ER MEE?

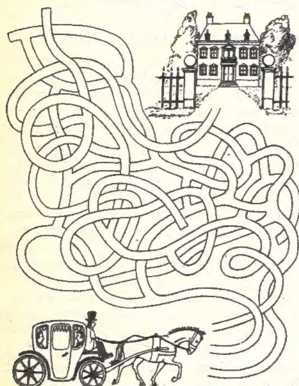
Tovervlechtmatje

Voor dit figuurtje behoef je maar drie woorden op te zoeken, die je zowel van links naar rechts als van boven naar beneden moet invullen.

De omschrijvingen van deze drie woorden zijn:

1 Mannetjeskat
2 Produkt, waarvan onder andere sigaren worden gemaakt
3 Vlegel, deugniet

Wie helpt de koetsier de weg naar huis te vinden? De koetsier had zijn mevrouw en meneer van het station afgehaald. Zij hadden een verre reis gemaakt en waren erg laat met de trein aangekomen. Het huis lag midden in een groot bos en de koetsier was al gauw de weg kwijtgeraakt in het donker.

Willen jullie hem nu helpen?

VISITEKAARTJE

E. ZORNE
PRAAG

Welk beroep heeft deze meneer?

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzel

	B	E	E	R		K	E	R	K	
G	A	R	V	E		O		E	N	G
O	S		E	I	K	E	L		O	A
R		A	N	N	A		A	R	T	S
T	I	N			R		V	E	S	T
		G	I	L		D	A	G		
T	O	E	N		P			E	I	K
W	E	L	K		O	R	E	N		N
E	V		T	A	P	IJ	T		S	I
E	E	N		A		S	E	R	I	E
	R	U	P	S		T	R	IJ	P	

Woorden breien

OLIE - PEIL - LEEP - ZEEP

Woorden lijmen

DA/DE/LIJK
OPR/AP/EN
HO/PEL/OOS
MEE/VAL/LEN
BEE/TN/EMEN
VERN/IET/IGEN
VERO/VER/EN
OM/VA/LLEN
WA/NDE/LEN
ZEE/BO/DEM
TR/OM/PET

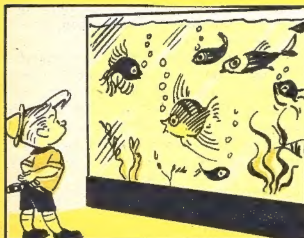
De ingevulde middelste groepjes letters vormen, achter elkaar gezet, het spreekwoord

DE APPEL VALT NIET VER VAN DE BOOM.

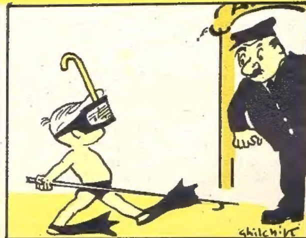
Rebus

WAT JE DOET, DOE DAT GOED

Dickie Dapper

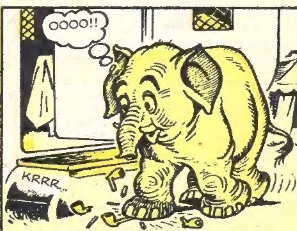
COCO DE CLOWN

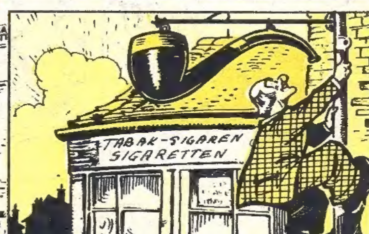

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.